A°. 1838. SURINAAMSCHE COURANT N°. 32.

DONDERDAG, den 19den APRIL.

PARAMARIBO.

Administrative Policie.

Aan de daarbij belanghebbende eigenaren en bewoners van huizen en gebouwen ter dezer stede wordt kennis gegeven, dat, op den 25 April e. k. en volgende dagen, door den Directeur op 's Lands Grond *Boniface*, M. J. GELDERLIN, als ADJUNCT van den Adsistent ten burele van den Procureur Generaal *voor de Administrative Policie*, eene *ALGEMEENE SCHOUWING* over de *Keukens, Stookplaatsen*, *Schoeijingen* enz. zal worden gehouden.

Paramaribo, den 18 *April* 1838.

De Procureur Generaal voornoemd,
PH. DE KANTER.

Militair Bureau.

Den 17 April 1838.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal is, bij Gouvernements-Order van heden No. [illegible] aan den Heer Kapitein, Kommandant van de Koloniale Guides, JOSEPH SCHEEK, de titulaire rang van *Majoor* verleend, en zijn bij voornoemde Order aan denzelven opgedragen de functien van *Officier belast met het Genie-departement.*

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Pro Justitia.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van de acte derde default met admissie tot eene vierde dagving, *ex super abundanti*, door Heeren Commissarissen ter Crimineele Rolle van het Geregtshof der Kolonie *Suriname*, de dato 23 Maart 1838, verleend aan het Publiek Ministerie dezer Kolonie, Impetrant van Edictale Citatie en Eischer ter eenre;

op ende jegens:

SUSANNA ELISABETH NAHAR, Beklaagde ter andere zijde.

Zoo wordt door mij, Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, voor de vierde maal, *ex super abundanti*, bij Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard:

De Persoon van SUSANNA ELISABETH NAHAR, om ter zake der misdaad, waarvan zij beschuldigd wordt, zich ter Crimineele Rolle van gemeld Geregtshof te sisteren, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 27sten April 1838, des voormiddags ten *negen* ure, ten einde op de vereischte praagpoincten te worden gehoord, met intimatie, dat bij faute van dien, tegen dezelve zullen verzocht worden, zoodanige profijten, als naar regten, zullen bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 12 *April* 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertentien.

DE COMMISSIE VAN DOLEANTIE voor de Schutterij, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order, dd. 7 December 1837, hare zitting bepaald hebbende op Vrijdag den 20sten dezer, zoo wordt aan de belanghebbenden, door deze kennis gegeven om hunne bezwaren, schriftelijk bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo, den 12 *April* 1838.

De President van voornoemde Commissie,
SALOMON DE LA PARRA.

Het Kohier van de getaxeerde *Huurwaarde der Huizen van Paramaribo* over de Jaren 1837, 1838 en 1839 ingevolge resolutie van Zijne Excellentie den Heere [illegible] verklaard, [illegible] verwittigt de ondergeteekende, de Eigenaren, dat deze belasting over de Jaren 1837 en 1838, vóór *ultimo* dezer maand ten zijnen Kantore moet worden aangezuiverd.

Paramaribo, den 12 *April* 1838.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
WESENHAGEN.

PARAMARIBO, *den 14 April* 1838.

(16590) Alzoo de Gouverneur Generaal op daartoe bekomen verlof van Z. M., voornemens is, om in den loop der aanstaande maand Mei, de Kolonie *voor den tijd van een jaar* te verlaten; zoo worden namens Zijne Excellentie degenen, welke zouden vermeenen eenige vorderingen ten laste van Zijn Hoog Welgeboren *in privé* te hebben, verzocht, om hunne rekeningen op Dingsdag den *aanstaande* Mei e. k., ten Gouvernements-huize in te dienen, ten einde na accoord-bevinding, daarop onverwijld betaling te kunnen erlangen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

☞ (17380) HEDEN en MORGEN MIDDAG *VENDU*, ten huize van den Heer J. J. G. SPILKER.

Paramaribo, den 19 *April* 1838.

(16584) Alle degenen, die iets te vorderen hebben van of verschuldigd zijn, aan de nalatenschap van wijlen den Heer FRANÇOIS BUILAB, alhier gewoond en gestorven zijnde, gelieven daarvan opgave te doen aan de ondergeteekende, uiterlijk binnen den tijd van *zes* weken; zullende als bevonden regt te zijn, voldaan worden.

F. C. GALLEZ.

(15575) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal *MORGEN* om 9 uren, verkoopen:

STUKGOEDEREN, *WANE-* en *KOPIE PLANKEN*, van de Houtgronden *Bergendaal*, *Hanover* en *Olymbo*.

MENGELINGEN.

Afbeeldsel eener Vrouw naar de Wereld.

Vijftien jaren en dertig jaren.

Bloeijende van gezondheid en rank van gestalte, was zij, zoo als men op zijn vijftiende jaar is, wanneer men een goed gestel heeft en het ligchaam niets van den geest geleden heeft; want, hieromtrent moet men zich niet bedriegen, de driften doen meer dan de jaren verouderen.

Zij deelde nog opregtelijk in al die begoochelingen van een jong meisje, welke door elke aanraking met de wereld iets verliezen, en die één voor één wegvallen door de ondervinding van het maatschappelijk leven, gelijk de paarlen van een snoer, dat te midden van den draad breekt.

[illegible] in de beschaving, gelijk wij [illegible] hebben met derzelver vooroordeelen en eigenbelang. Onkundig van de toekomst, maar gelukkig in het verledene, was zij vol vertrouwen op het tegenwoordige, even als een onbevaren matroos, die met mooi weder scheep gaat, en de stormen niet ducht.

Alles was toen geluk en hoop in hare oogen; zoo is het altijd voor hen, die nog niet lang hebben geleefd. Zij geloofde aan de liefde, want de liefde is de eerste en de laatste begoocheling der vrouwen; aan de vriendschap — aan de goede trouw — en aan de deugden van de gouden eeuw. Gelukkig meisje.

Zij geloofde aan de liefde, omdat zij zich in staat gevoelde om te beminnen.

Aan de vriendschap, omdat zij die onderwond.

Aan de goede trouw, omdat zij nooit iemand had bedrogen.

Maar zij geloofde ook aan den godsdienst — omdat de godsdienst heilig is aan een jong onbedorven hart.

Zij verdiende gelukkig te zijn, vrienden te vinden, die haar wisten te schatten, en eenen steun te erlangen op haar levenspad.

Het zou eene misdaad zijn geweest, met één ademtogt de zuiverheid dezer opregte ziel te bezoedelen, die in zich zelven leefde, en tot geluk van anderen, al de schatten der liefde en goedheid zocht uit te storten, die in haren maagdelijken boezem opgesloten waren.

Deze misdaad is evenwel bedreven; maar wien kan men er van beschuldigen?

Ik heb haar vijftien jaren later wedergezien; zij was nog schoon, maar het was eene schoonheid, die in vuur en vlam zet, gelijk Champagnewijn, en naar het hoofd stijgt, zonder het hart aan te doen.

Haar voorhoofd was reeds misvormd door een rimpel, door dien rimpel, welke de onstuimige loop der driften reeds op een jeugdig voorhoofd zigtbaar maakt. Haar spottend oog had in levendigheid gewonnen, wat het in teederheid verloren had. Het was de verleidende blik van ERIGONE, in plaats van den glansenden blik eens engels.

Die beschaving en de wereld hadden er hunnen invloed op uitgeoefend.

Zij geloofde de liefde niet meer, want zij had eenen ondankbare en twee trouwloozen bemind.

Zij geloofde niet meer aan de vriendschap, want zij was bedrogen door hare beste vriendin, door eene vriendin harer jeugd; en dit is het lot van vele vrouwen.

Zij geloofde niet meer aan de goede trouw, nadat zij twee processen had moeten voeren tegen een rijken en hebzuchtigen bloedverwant.

Zij had in vijftien jaren lang genoeg geleefd, om de wereld naar waarde te schatten, haar hart was ledig geworden en alle begoochelingen waren verdwenen.

In de Godsdienst was zij eene twijfelaarster en op den weg om eene Atheiste te worden.

Ziedaar wat de mode van mijn fraai vijftienjarig meisje gemaakt had.

En dat wordt beschaving — vooruitgang genoemd. Ja — vooruitgang in de ondeugd — beschaving van het kwade.

Ik beklaag dat arme meisje, dat zij niet op haar vijftiende jaar gestorven is; het is zoo aangenaam vol vertrouwen te sterven.

Nu is zij dertig jaren oud, — arme vrouw.

De Beurzensnijders te Londen.

Een vreemdeling, aan het handelhuis, waar hij zich te Londen vervoegd had, gewaarschuwd wordende tegen de behendigheid der beurzensnijders, zeide op een' verwaanden toon: dat hij meer in groote steden geweest was; en dat hij alzoo zeer wel wist, zich in acht te nemen tegen dergelijke fielterijen. Men antwoordde, dat hier ook de behoedzaamste soms verrast werd. De vreemdeling lachte er mede, zeggende: dat hij tegen dergelijke verrassingen genoegzaam gewapend was. Men ging zoo ver, van te beweren, dat, al stak hij een stuk geld in zijn' mond, men wel middel weten zou, om het er uit te krijgen. Hierover ontstond eene aanmerkelijke weddingschap. Vervolgens sprak men over andere zaken. En daar men wist, welken weg de vreemdeling, van daar gaande, nemen zou; had men intusschen iemand, die wegens zijne behendige streken bekend was, laten waarschuwen, en hem naauwkeurig den man doen beschrijven, die eene guinje (zulk een stuk was er toe bestemd) in den mond hebben zou. Men had hem eene ruime belooning toegezegd, indien hij het, door eene of andere list, zou weten uit te krijgen. Dit werd aangenomen. De vreemdeling vertrekt, met het stuk goud in den mond. Nadat hij een weinig voortgegaan was, komt uit eene dwarsstraat eene oude vrouw te voorschijn, dragende een mandje met kramerij. Als struikelende, valt zij schier voor des vreemdelings voeten neder. Deze, door hulpvaardigheid gedreven, helpt haar op de been. Doch ook de koopwaren en eenig geld der vrouw liggen op de straat verstrooid. Bitterlijkst klaagt zij, zeggende, dat dit hare gansche bezitting is. Benevens anderen helpt ook de goedhartige vreemdeling haar dit boeltje bijeen rapen, hetwelk vervolgens door het oude moedertje bedenkelijk wordt aangezien. Nu vraagt haar iemand, of zij ook nog iets miste. Het antwoord is: „Ach ja! mijn grootste schat. En wie zou het gelooven?" „Wat?" vraagt men verder. „Wel eene guinje, die Heer" op den vreemdeling wijzende, „heeft dat stuk in den mond gestoken." De vreemdeling wachtte het onderzoek niet af, maar smeet de guinje op den grond, en liep, zoo spoedig mogelijk heen, ten einde zich aan geene mishandeling bloot te stellen; zijnde nu maar al te wel overtuigd, dat men te Londen zeer doortrapte fielten heeft.

Guitenstukje van een' Londenschen Waterman.

Een Waterman, naar zijn vaartuig gaande, zag eenen Heer vleeschpasteitjes koopen, dezelve in een' schoonen doek knoopen en medenemen. Hoewel zoo iets onder de Engelschen geheel niet ongewoon is, trok zulks eenigermate onwillekeurig des Schuitevoerders aandacht. Kort daarna ziet hij denzelfden man, met zijn pakje bij zich, bij hem, aan het schuitje komen, om overgezet te worden over den Teems. Dat deze Heer een Schot was, bemerkte hij dadelijk aan deszelfs spraak; en bespeurt ook voorts, dat hij te Londen niet te huis behoorde. Bijna op het midden der rivier gekomen zijnde, vischt de Waterman een kreng op. De vreemdeling vraagt hem, wat hij daarmede doen moet. Doch men gebruikt allerlei voorwendsels, om het antwoord te ontwijken. Nu wordt de begeerte, om hetzelve te vernemen, hoe langer zoo dringender. Eindelijk zegt de Waterman met een schroomvallig vertrouwen: „Sir! daar gij een vreemdeling zijt, zal ik u het geheim maar zeggen. Het versche vleesch is te Londen duur, en van krengen, wanneer zij niet te oud zijn, zoo als dit, kunnen wij ook nog gebruik maken." — „Wel nu?" — „Mijne vrouw maakt er zeer lekkere vleeschpasteitjes van." — „En waar woont die vrouw?" — „Door mijne openhartigheid zult gij mij toch wel niet benadeelen, Sir!" — „Neen, neen, verrekt! Waar woont zij? Ik wil er zelf van koopen. Waar woont zij? En nu beduidt de Waterman aan den vreemdeling het huis, waar deze de vleeschpasteitjes gekocht had. — Intusschen was men aan den overkant gekomen. De vreemdeling uit het schuitje stappende, liet den doek met de pasteitjes achter, als of hij die vergat. De Waterman gebruikte dezelve met smaak, en smeet het kreng weder in de rivier.

De Vorst van Lichtenhain.

Een Boschopziener van den overledenen Groot-Hertog van Weimar, ontmoette een jong Heer, die, op de hazen en patrijzen van Zijne Koninklijke Hoogheid jagt scheen te willen maken. De Opzieder, die zijn ambt ijverig behartigde, eischte dat de strooper hem zijn geweer overhandigen en hem als gevangene zoude volgen. „Gij schijnt mij niet te kennen, vriend!" zeide de jongeling, zeer bedaard, „ik ben de Vorst van Lichtenhain!" — Deze titel, en de stellige toon, waarop de vreemdeling sprak, bragten den Opziener van zijn stuk, en met een' eerbiedigen groet ging hij zijnen weg. Zoodra hij echter in het kasteel gekomen was, vroeg hij of zich onder de gasten een Vorst van Lichtenhain bevond. Men weet hem geen ander berigt te geven, dan dat de Jenasche studenten, bij hunne feestmaaltijden, den vrolijksten drinkebroer tot *Vorst van Lichtenhain* (een dorp bij Jena) benoemen. Men geeft den Groot-Hertog kennis van het gebeurde, en verzoekt om zijne beslissing. De menschlievende, vriendelijke Vorst zond eenen bediende naar het logement, waar de „Vorst van Lichtenhain," zijnen intrek genomen had, en liet Zijne Doorluchtigheid verzoeken, „ingeval dezelve voortaan weder patrijzen wilde schieten, zoo goed te zijn, zulks in deszelfs eigen Vorstendom te willen doen!"

Voorbeelden van buitengemeen Geheugen.

Cyrus kende al de soldaten van zijn leger bij hunnen naam. Hetzelfde verhaalt men ook van Cesar. Mithridates, Koning van Pontus, sprak twee en twintig talen, van die volken namelijk, die onder zijne heerschappij stonden. Hadrianus kon den inhoud van een boek woordelijk opzeggen, en Seneca wilde twee duizend woorden in dezelfde orde nazeggen, in welke ze hem werden voorgezegd. Pascal vergat het eenmaal gevoelde en gedachte nooit weder. Justus Lipsius was gereed, om met iedereen te wedden, dat hij de Jaarboeken van Tacitus, die hij had uitgegeven, uit het hoofd konde opzeggen, en in de zestiende en zeventiende eeuw waren er verscheidene *theologanten*, die den Bijbel in deszelfs oorspronkelijke taal van buiten kenden. De beroemde Miss Campbell hoorde niet zelden op éénen dag drie leerredenen, en konde ze dan woordelijk opzeggen. Pico van Mirandola, die in de vijftiende eeuw leefde, en achttien talen sprak, behoefde slechts eene enkele maal eene Voorlezing met opmerkzaamheid aan te hooren, om dezelve terstond ook altijd in zijn geheugen te prenten.

Allerlei.

De bekende Lederfabrikeur Seguin was door zijne leverancien aan de legers, gedurende den omwentelingsoorlog, buitengemeen rijk geworden, en leefde op den voet van een' millionaris; onder anderen reed hij somwijlen met 6 Arabische paarden voor zijne koets door Parijs! dit maakte veel opzien, en mishaagde Bonaparte, die nog Eerste Consul was; maar er bestond geene wet, die een burger der Republiek verbood met zes paarden te rijden. Eens waren door eenig toeval de paarden des Eersten Consuls weggebleven, toen hij op de jagt was, en een Adjudant kreeg den inval, zich bij Seguin te vervoegen, wiens landgoed in de nabijheid lag, en hem om zijne paarden te verzoeken. „Onderdanige dienaar," zeide Seguin: „vraag ik aan Bonaparte, als ik paarden noodig heb? waarom zendt hij dan bij mij? Ik houd paarden tot mijn' eigen' dienst, en Bonaparte moge ook aan zijne eigen paarden zenden, en hier mede onderdanige dienaar." Toen men den Eersten Consul dit antwoord bragt, werd hij zeer toornig, en vroeg of dit dezelfde Seguin was, die het leger leder tot schoenen geleverd had, dat geenen steek hield. Dit werd bevestigd; dadelijk werden de rekeningen nagezocht, of men deed alsof men ze na-zocht, en den Leverancier werd aangekondigd, dat de Republiek twee millioen van hem te vorderen had, en deze moest hij dadelijk betalen. Seguin was daartoe onwillig, en werd dus naar St. Pelagie in de gevangenis gebragt. Hier huurde hij eene geheele reeks van kamers en leefde in pracht en overdaad; maar na verloop van zes maanden merkte hij echter op, dat eene gevangenis, hoe goed men er ook in leve, toch altijd een lastig ding is. Hij gaf dus de begeerde twee millioen, en werd weder op vrije voeten gesteld. Op deze eigenmagtige wijze heeft Bonaparte verscheiden rijk geworden Leveranciers doen bloeden.

Peter Pindar en Thomas Paine.

Thomas Paine bevond zich eens te Londen in een talrijk gezelschap, waaronder ook de, onder den naam Peter Pindar bekende, hekeldichter was. Het gesprek viel weldra op de staatkunde. Paine hield staande, dat in alle beraadslagende vergaderingen het besluit der *minderheid* behoorde te zijn, welke besliste. Peter Pindar glimlachte over deze *paradoxe* stelling. Paine, dit bemerkende zeide; Gij zult mij toch moeten toestemmen, dat de verstandige menschen tot de onwetenden in eene verhouding staan van twintig, of ten hoogste dertig tot honderd. Gevolgelijk kan men berekenen, dat in eene talrijke vergadering de dwaling altijd op de zijde der meerderheid zijn moet.

„Hetgeen gij daar zegt," antwoordde Peter Pindar, „heeft wel is waar veel voor zich, maar ik ben er toch nog niet door overtuigd. Ik beroep mij daarom op de beslissing der aanwezigen."

„Ik houde u bij het woord," riep Paine uit, en verzoek al degenen, die met mij van hetzelfde gevoelen zijn, op te staan." Met een stond hij op om het voorbeeld te geven en al de anderen stonden insgelijks op, behalve Peter Pindar, die bedaard bleef zitten, en toen zeide: „Ik verklaar mij, gelijk gij ziet, voor het tegenovergestelde gevoelen, en daar het klaarblijkelijk is, dat ik de minderheid uitmaak, zoo heb ik volgens de stelling van den Heer Paine zelve, onbetwistbaar gelijk."

Tot groote spijt van Paine barstte het geheele gezelschap in een luid gelach uit.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN:

Den 17den dezer, de Noord-Americaansche Brik *Sarah Ann*, Kapt. Wm. E. Herrick, van Gloucester, hebbende 33 dagen reis; Passagier: Carl Crablo.

Den 18den, de Noord-Amerik. Brik *Adriatic*, Kapt. F. Curtis, van Wilmington, hebbende 22 dagen reis.

UITGEKLAARD:

Den 13den het Schip *Wilhelmina Frederica*, Kapt. J. H. Bodeman; lading: 188 vaten Suiker, 45 balen schoone Katoen en 10 vaten Rijst.

Den 14den, het Schip *Catharina*, Kapt. H. H. Bakker; lading: 278 vaten Suiker, 15 balen schoone Katoen, 1 baal vuile Katoen en 21 balen Cacao. — Beiden naar Amsterdam.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.